Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá rozšírená komora)

z 8. júla 2020 *

„Hospodárska a menová politika – Prudenciálny dohľad nad úverovými inštitúciami – Článok 18 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 1024/2013 – Administratívna peňažná sankcia uložená úverovej inštitúcii zo strany ECB – Článok 26 ods. 3 prvý pododsek nariadenia (EÚ) č. 575/2013 – Opakované porušenie požiadaviek na vlastné zdroje – Porušenie z nedbanlivosti – Retroaktívne uplatnenie miernejšieho represívneho právneho predpisu – Neexistencia – Právo na obhajobu – Výška sankcie – Povinnosť odôvodnenia“

Vo veci T-576/18,

Crédit agricole SA, so sídlom v Montrouge (Francúzsko), v zastúpení: A. Champsaur a A. Delors, avocates,

žalobkyňa,

proti

Európskej centrálnej banke (ECB), v zastúpení: C. Hernández Saseta, A. Pizzolla a D. Segoin, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh podaný na základe článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Európskej centrálnej banky ECB/SSM/2018-FRCAG-75 zo 16. júla 2018 prijatého podľa článku 18 ods. 1 nariadenia Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63), v ktorom ECB uložila žalobkyni administratívnu peňažnú sankciu vo výške 4 300 000 eur za opakované porušovanie požiadaviek na vlastné zdroje stanovených v článku 26 ods. 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 1),

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá rozšírená komora),

v zložení: predseda komory S. Papasavvas, sudcovia V. Tomljenović, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl a I. Nõmm (spravodajca),

tajomník: M. Marescaux, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 21. januára 2020,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa Crédit agricole SA je francúzska úverová inštitúcia podliehajúca priamemu prudenciálnemu dohľadu zo strany Európskej centrálnej banky (ECB).

2 Dňa 22. decembra 2016 vyšetrovací útvar ECB zaslal žalobkyni oznámenie o výhradách podľa článku 126 ods. 1 a 2 nariadenia ECB (EÚ) č. 468/2014 zo 16. apríla 2014 o rámci pre spoluprácu v rámci jednotného mechanizmu dohľadu medzi ECB, príslušnými vnútroštátnymi orgánmi a určenými vnútroštátnymi orgánmi (nariadenie o rámci JMD) (Ú. v. EÚ L 141, 2014, s. 1). ECB vytýkala žalobkyni, že v rozpore s článkom 26 ods. 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 1) zaradila kapitálové nástroje medzi nástroje vlastného kapitálu Tier 1 (ďalej len „CET 1“) bez predchádzajúceho povolenia príslušného orgánu.

3 Dňa 18. januára 2017 predložila žalobkyňa svoje pripomienky k oznámeniu o výhradách.

4 Dňa 2. augusta 2017 zaslal vyšetrovací útvar ECB žalobkyni návrh rozhodnutia, aby jej umožnil predložiť svoje písomné pripomienky.

5 Dňa 4. augusta 2017 žalobkyňa požiadala ECB o predĺženie lehoty na predloženie jej pripomienok. ECB 7. augusta 2017 čiastočne vyhovela tejto žiadosti a predĺžila uvedenú lehotu do 30. augusta 2017.

6 Dňa 30. augusta 2017 žalobkyňa predložila písomné pripomienky k návrhu rozhodnutia, ktorý jej bol zaslaný.

7 Dňa 16. júla 2018 ECB prijala rozhodnutie ECB/SSM/2018-FRCAG-75 na základe článku 18 ods. 1 nariadenia Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63), v ktorom uložila žalobkyni administratívnu peňažnú sankciu vo výške 4 300 000 eur za opakované porušenie požiadaviek na vlastné zdroje stanovených v článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

8 ECB v prvom rade konštatovala existenciu protiprávneho konania žalobkyne. Zastávala názor, že z článku 26 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 575/2013 vyplýva, že úverové inštitúcie môžu klasifikovať kapitálové nástroje ako nástroje CET 1 až po získaní povolenia príslušného orgánu.

9 ECB v tejto súvislosti odmietla argumentáciu žalobkyne založenú na tom, že kmeňové akcie sa nachádzajú na zozname, ktorý uverejňuje Európsky orgán pre bankovníctvo (EBA) podľa článku 26 ods. 3 tretieho pododseku nariadenia č. 575/2013 (ďalej len „zoznam uverejnený EBA“). V podstate sa domnievala, že zaradenie nástroja do tohto zoznamu nezbavuje úverovú inštitúciu povinnosti vopred získať povolenie od príslušného orgánu podľa článku 26 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 575/2013.

10 ECB uviedla, že žalobkyňa 23. júna 2015, 12. novembra 2015 a 21. júna 2016 uskutočnila tri emisie kmeňových akcií s „vernostnou doložkou“, ktorá akcionárom priznávala vyššiu dividendu za každú akciu, ktorú budú mať vo vlastníctve nepretržite najmenej dva roky. Žalobkyni vytýkala, že bez jej povolenia zaradila tieto kapitálové nástroje medzi nástroje CET 1 vo svojich štvrťročných konsolidovaných výkazoch o vlastných zdrojoch a kapitálových požiadavkách v období medzi druhým štvrťrokom 2015 a druhým štvrťrokom 2016, ako aj vo svojich informačných publikáciách v rámci tretieho piliera od 30. júna 2015 do 30. júna 2016.

11 ECB tiež pripomenula, že 18. apríla 2016 spoločný tím pre prudenciálny dohľad informoval žalobkyňu o jej povinnosti vyžiadať a získať povolenie ECB pred zaradením kapitálových nástrojov medzi nástroje CET 1, v dôsledku čoho žalobkyňa podala 30. mája 2016 žiadosť o vydanie povolenia pre emisie z 23. júna a z 12. novembra 2015 a rovnakú žiadosť podala 22. júna 2016 pre emisie z 21. júna 2016. ECB udelila povolenia v príslušnom poradí 26. júla a 29. augusta 2016.

12 ECB z toho vyvodila, že žalobkyňa za obdobie od 30. júna 2015 do 30. júna 2016 nedodržala článok 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 tým, že zaradila kapitálové nástroje medzi nástroje CET 1 bez povolenia príslušného orgánu a že toto porušenie bolo spáchané prinajmenšom z nedbanlivosti.

13 Okrem toho ECB v napadnutom rozhodnutí pripomenula, že po tom, čo udelila povolenia, ju EBA informoval, že kmeňové akcie obsahujúce „vernostnú doložku“ nespĺňajú podmienky uvedené v článku 28 ods. 4 nariadenia č. 575/2013 a nemôžu byť klasifikované ako nástroje CET 1. To ju viedlo k tomu, že 1. augusta 2017 požiadala žalobkyňu, aby prijala vhodné opatrenia na úplné zosúladenie jej kmeňových akcií s nariadením č. 575/2013.

14 V druhom rade ECB uložila žalobkyni z dôvodu jej protiprávneho konania administratívnu peňažnú sankciu vo výške 4 300 000 eur. Zdôraznila, že podľa článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 má právo uložiť administratívnu peňažnú sankciu za porušenie požiadavky vyplývajúcej z príslušných priamo uplatniteľných aktov práva Únie, v súvislosti s ktorou majú príslušné orgány k dispozícii administratívne peňažné sankcie na základe príslušných ustanovení práva Únie. Dodala, že podľa článku 18 ods. 3 nariadenia č. 1024/2013 majú byť uplatňované sankcie „účinné, primerané a odradzujúce“.

15 Pokiaľ ide o závažnosť porušenia, ECB zohľadnila skutočnosť, že k 30. júnu 2016 predmetné kapitálové nástroje predstavovali 67 bázických bodov pomeru CET 1 žalobkyne a že k porušeniu článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 došlo v rokoch 2015 a 2016 v prípade piatich po sebe nasledujúcich štvrťročných výkazov a troch informačných publikácií v rámci tretieho piliera. Domnievala sa, že porušenie bolo spáchané prinajmenšom z nedbanlivosti, a uviedla, že žalobkyňa po tom, čo ju spoločný tím pre prudenciálny dohľad upozornil na povinnosť získať predchádzajúce povolenie, naďalej klasifikovala svoje emisie kmeňových akcií ako nástroje CET 1.

16 Ako poľahčujúcu okolnosť ECB zohľadnila skutočnosť, že na základe žiadostí podaných žalobkyňou jej povolila zaradiť svoje emisie kmeňových akcií medzi nástroje CET 1.

17 ECB sa domnievala, že administratívna peňažná sankcia vo výške 4 300 000 eur, ktorá podľa nej predstavovala 0,0015 % ročného obratu skupiny, do ktorej patrila žalobkyňa, je primeranou sankciou.

18 V treťom rade ECB rozhodla o zverejnení administratívnej peňažnej sankcie na svojej internetovej stránke bez anonymizácie mena žalobkyne. Konštatovala, že okolnosti, na ktoré poukázala žalobkyňa na podporu tvrdenia, že takéto zverejnenie vážne ohrozí jej dobré meno a postavenie na trhu, sú čisto hypotetické, nejasné a všeobecné, a preto neumožňujú preukázať, že by uvedené zverejnenie spôsobilo žalobkyni neúmernú škodu v zmysle článku 132 ods. 1 písm. b) nariadenia o rámci JMD.

Konanie a návrhy účastníkov konania

19 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 25. septembra 2018 podala žalobkyňa žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

20 Keďže zloženie komôr Všeobecného súdu sa zmenilo, vec bola pridelená novému sudcovi spravodajcovi pridelenému k druhej komore, ktorej bola z tohto dôvodu táto vec pridelená.

21 Všeobecný súd na návrh druhej komory tohto súdu rozhodol podľa článku 28 svojho rokovacieho poriadku o postúpení veci rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu.

22 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (druhá rozšírená komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 89 rokovacieho poriadku položil 13. decembra 2019 účastníkom konania písomné otázky. Každý z účastníkov konania odpovedal na otázky položené Všeobecným súdom a následne predložil svoje pripomienky k odpovediam protistrany.

23 Rozhodnutím zo 6. januára 2020 predseda druhej rozšírenej komory po vypočutí účastníkov konania rozhodol spojiť prejednávanú vec s vecami T-577/18 a T-578/18 na účely ústnej časti konania.

24 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im položil Všeobecný súd, boli vypočuté na pojednávaní 21. januára 2020. Na tomto pojednávaní bola ECB vyzvaná, aby písomne odpovedala na otázku Všeobecného súdu, a žalobkyňa, aby predložila pripomienky k tejto odpovedi. Účastníci konania vyhoveli tejto žiadosti v stanovených lehotách.

25 Rozhodnutím z 2. marca 2020 Všeobecný súd (druhá rozšírená komora) ukončil ústnu časť konania.

26 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– uložil ECB povinnosť nahradiť trovy konania.

27 ECB navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

28 Žalobkyňa na podporu svojej žaloby uvádza dva žalobné dôvody.

29 Prvý žalobný dôvod je predkladaný ako dôvod založený na prekročení právomoci, ktoré vykazuje napadnuté rozhodnutie. Tento žalobný dôvod sa skladá z troch častí. Prvá časť je založená na porušení článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013. Druhá časť je založená na porušení článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 a zásady právnej istoty. Tretia časť sa týka primeranosti administratívnej peňažnej sankcie uloženej žalobkyni.

30 Druhým žalobným dôvodom žalobkyňa vytýka ECB, že porušila jej právo byť vypočutá tým, že napadnuté rozhodnutie založila na výhradách, ktoré neboli v priebehu správneho konania jasne vyjadrené.

31 Ako bolo uvedené v bodoch 8 až 18 vyššie, ECB v napadnutom rozhodnutí po prvé konštatovala existenciu porušenia zo strany žalobkyne, po druhé jej uložila administratívnu peňažnú sankciu za toto porušenie a po tretie rozhodla o zverejnení tejto administratívnej peňažnej sankcie na svojej internetovej stránke.

32 Všeobecný súd považuje za vhodné rozlišovať výhrady žalobkyne podľa toho, či sa týkajú konštatovania, že sa dopustila porušenia, alebo uloženia administratívnej peňažnej sankcie.

O zákonnosti napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom konštatuje porušenie zo strany žalobkyne

33 V prvej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate tvrdí, že ECB tým, že konštatovala existenciu porušenia zo strany žalobkyne, porušila článok 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013. Okrem toho v rámci prvej výhrady druhej časti prvého žalobného dôvodu sa domnieva, že ECB porušila článok 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013, keď konštatovala, že žalobkyňa sa dopustila porušenia prinajmenšom z nedbanlivosti. Napokon svojím druhým žalobným dôvodom predloženým subsidiárne žalobkyňa v podstate tvrdí, že záver o existencii porušenia v napadnutom rozhodnutí je založený na skutočnostiach, ku ktorým nemala možnosť vyjadriť svoje stanovisko v priebehu správneho konania, čo predstavuje porušenie jej práva byť vypočutá.

O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom právnom posúdení pri výklade a uplatnení článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013

34 V prvej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa uvádza v podstate dve výhrady.

35 V rámci prvej výhrady žalobkyňa tvrdí, že ECB sa dopustila nesprávnosti pri výklade a uplatnení článku 26 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 575/2013 v znení uplatniteľnom v čase skutkov, ktoré sa jej vytýkajú.

36 V rámci druhej výhrady predloženej v štádiu repliky žalobkyňa tvrdí, že skutky, ktoré sa jej vytýkajú, už v každom prípade nepredstavujú porušenie, a to z dôvodu zmeny článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 vykonanej nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/876 z 20. mája 2019, ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 575/2013, pokiaľ ide o ukazovateľ finančnej páky, ukazovateľ čistého stabilného financovania, požiadavky na vlastné zdroje a oprávnené záväzky, kreditné riziko protistrany, trhové riziko, expozície voči centrálnym protistranám, expozície voči podnikom kolektívneho investovania, veľkú majetkovú angažovanosť, požiadavky na predkladanie správ a zverejňovanie informácií, a ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 150, 2019, s. 1). Tvrdí, že túto zmenu musí Súd prvého stupňa zohľadniť, pretože sa javí ako miernejší represívny právny predpis.

– O prvej výhrade založenej na nesprávnosti pri výklade a uplatnení článku 26 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 575/2013 v znení uplatniteľnom v čase skutkov vytýkaných žalobkyni

37 V bode 3 napadnutého rozhodnutia ECB konštatovala, že článok 26 ods. 3 prvý pododsek nariadenia č. 575/2013 ukladá žalobkyni povinnosť získať povolenie príslušného orgánu predtým, ako zaradí svoje emisie kmeňových akcií medzi nástroje CET 1, aj keď sa táto kategória kapitálových nástrojov nachádza na zozname uverejnenom EBA podľa tretieho pododseku tohto ustanovenia.

38 Treba poznamenať, že článok 26 nariadenia č. 575/2013 sa týka nástrojov CET 1. Odsek 3 sa konkrétne týka toho, ako príslušné orgány posudzujú, či nástroje, ktoré úverové inštitúcie klasifikujú ako nástroje CET 1, spĺňajú kritériá uvedené v článku 28 alebo prípadne v článku 29 nariadenia č. 575/2013. Toto ustanovenie upravuje osobitný režim pre kapitálové nástroje.

39 Článok 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 v znení uplatniteľnom na tento spor znie takto:

„Príslušné orgány posúdia, či emisie nástrojov [CET 1] spĺňajú kritériá stanovené v článku 28 prípadne v článku 29. Pokiaľ ide o emisie po 28. júni 2013, inštitúcie klasifikujú nástroje kapitálu ako nástroje [CET 1] len po udelení povolenia príslušnými orgánmi, ktoré môžu konzultovať EBA.

V prípade kapitálových nástrojov, ktoré nie sú štátnou pomocou a ktoré príslušný orgán schválil ako prípustné na klasifikáciu ako nástroje [CET 1], pričom je však podľa názoru EBA posúdenie splnenia kritérií podľa článku 28 prípadne v článku 29 značne zložité, príslušné orgány zdôvodnia svoj postup EBA.

EBA na základe informácií od každého príslušného orgánu vypracúva, spravuje a uverejňuje zoznam všetkých foriem kapitálového nástroja v každom členskom štáte, ktoré sa kvalifikujú ako nástroje [CET 1]. EBA vypracuje a prvýkrát zverejní tento zoznam do 28. júla 2013.

EBA môže po procese preskúmania podľa článku 80 a v prípade, že existujú významné dôkazy o tom, že uvedené nástroje nespĺňajú kritériá stanovené v článku 28 prípadne v článku 29, rozhodnúť o vyčiarknutí kapitálových nástrojov, ktoré nie sú štátnou pomocou, emitovaných po 28. júni 2013 zo zoznamu a oznámiť túto skutočnosť.“

40 Články 28 a 29 nariadenia č. 575/2013, na ktoré odkazuje článok 26 ods. 3 toho istého nariadenia, presne stanovujú podmienky, ktoré musia spĺňať nástroje CET 1. článok 28 nariadenia č. 575/2013 stanovuje podmienky uplatniteľné na kapitálové nástroje emitované úverovými inštitúciami, zatiaľ čo článok 29 tohto nariadenia sa týka podmienok, ktoré sa vzťahujú na kapitálové nástroje emitované podielovými fondmi, družstevnými spoločnosťami, sporiteľňami a podobnými inštitúciami.

41 Účastníci konania sa nezhodujú v názore na výklad výrazu „povolenie príslušných orgánov“ uvedeného v článku 26 ods. 3 prvom pododseku nariadenia č. 575/2013.

42 V tejto súvislosti žalobkyňa tvrdí, že povolenie príslušných orgánov sa udeľuje pre určitú kategóriu kapitálových nástrojov a realizuje sa zahrnutím predmetného druhu nástrojov do zoznamu uverejneného EBA podľa článku 26 ods. 3 tretieho pododseku nariadenia č. 575/2013. Keďže kmeňové akcie boli na tomto zozname uvedené v čase, keď ich klasifikovala ako nástroje CET 1, žalobkyňa sa domnieva, že ECB nesprávne konštatovala, že porušila článok 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013.

43 ECB sa naopak domnieva, že z článku 26 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 575/2013 vyplýva, že úverová inštitúcia musí pred klasifikáciou kapitálového nástroja ako nástroja CET 1 požiadať príslušný orgán o povolenie, aj keď sa nástroj nachádza na zozname uverejnenom EBA. ECB z toho vyvodzuje, že v napadnutom rozhodnutí správne konštatovala, že žalobkyňa porušila toto ustanovenie tým, že klasifikovala tri emisie kmeňových akcií ako nástroje CET 1 bez toho, aby od nej vopred získala povolenie.

44 Keďže výraz „povolenie príslušných orgánov“ použitý v článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 nie je v tomto nariadení vymedzený, je potrebné pristúpiť k jeho výkladu.

45 Podľa ustálenej judikatúry treba pri výklade ustanovenia práva Únie zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (pozri rozsudok zo 7. júna 2005, VEMW a i., C-17/03, EU:C:2005:362, bod 41 a citovanú judikatúru).

46 Pokiaľ ide v prvom rade o znenie článku 26 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 575/2013, vyplýva z neho, že povolenie príslušného orgánu musí úverová inštitúcia získať predtým, než klasifikuje svoje kapitálové nástroje ako nástroje CET 1.

47 Treba uviesť, že spôsoby vyjadrenia tohto povolenia príslušného orgánu nemožno odvodiť iba zo samotného znenia článku 26 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 575/2013, keďže pojem „povolenie“ môže označovať tak predchádzajúce povolenie, ktoré sa vzťahuje na kapitálové nástroje na individuálnom základe, ako aj povolenie udelené všeobecne pre určitú kategóriu kapitálových nástrojov.

48 V tejto súvislosti a na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, skutočnosť, že iné ustanovenia nariadenia č. 575/2013 výslovne odkazujú na získanie „predchádzajúceho povolenia“ [„autorisation préalable“] od príslušného orgánu, nevyhnutne neznamená, že použitie pojmu „povolenie“ [„accord“] v článku 26 ods. 3 prvom pododseku nariadenia č. 575/2013 sa týka iného mechanizmu, ako je mechanizmus predchádzajúceho povolenia.

49 Z preskúmania znenia všetkých ustanovení nariadenia č. 575/2013, ktoré odkazujú na udelenie „povolenia“ alebo „predchádzajúceho povolenia“ príslušným orgánom, totiž nevyplýva, že by sa podmienky schválenia príslušným orgánom líšili podľa terminológie použitej v uvedených ustanoveniach. Okrem toho treba uviesť, že toto rozlišovanie nemá systematickú povahu, keďže iné jazykové verzie nariadenia č. 575/2103 nevyhnutne nerozlišujú medzi výrazmi „accord“ a „autorisation préalable“ použitými vo francúzskej jazykovej verzii tohto nariadenia.

50 Rovnako ECB nesprávne tvrdí, že koncepcia „kategórie nástrojov“ sa v článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 nenachádza. Keďže tretí pododsek tohto ustanovenia odkazuje na „zoznam všetkých foriem kapitálového nástroja v každom členskom štáte, ktoré sa kvalifikujú ako nástroje [CET 1]“, uverejnený zo strany EBA, článok 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 predpokladá preskúmanie prípustnosti podľa kategórie kapitálového nástroja. Nemožno sa preto domnievať, že odkaz na „kapitálové nástroje“ v prvom pododseku tohto ustanovenia nevyhnutne zahŕňa preskúmanie každého kapitálového nástroja na individuálnom základe.

51 Pokiaľ ide v druhom rade o kontextuálny výklad článku 26 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 575/2013, žalobkyňa odkazuje na druhý a tretí pododsek tohto ustanovenia. Druhý pododsek tohto článku sa podľa nej týka preskúmania prípustnosti určitej formy kapitálového nástroja príslušným orgánom spolu s EBA, ktoré vedie k zaradeniu uvedenej formy kapitálových nástrojov do zoznamu uverejneného EBA na základe tretieho pododseku toho istého článku. Toto uverejnenie zo strany EBA je vyjadrením povolenia príslušného orgánu stanoveného v článku 26 ods. 3 prvom pododseku nariadenia č. 575/2013. Takéto uverejnenie teda znamená, že nástroj zodpovedá všeobecným podmienkam uvedeným v článku 28 nariadenia č. 575/2013 a že dotknutým úverovým inštitúciám prináleží overiť, či predmetný kapitálový nástroj spĺňa individuálne podmienky stanovené v tomto článku, pričom príslušný orgán môže *a posteriori* preskúmať dôvodnosť tohto posúdenia.

52 S takýmto výkladom nemožno súhlasiť.

53 Po prvé je tento výklad v rozpore zo skutočnosťou, že povaha konzultácie s EBA sa líši v závislosti od toho, či sa má uskutočniť podľa prvého, alebo druhého pododseku článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013. Zatiaľ čo v prvom pododseku je uvedená konzultácia prezentovaná len ako možnosť príslušných orgánov, keďže uvádza, že uvedené orgány „môžu konzultovať EBA“, druhý pododsek toho istého ustanovenia naopak vyžaduje systematickú konzultáciu s EBA zo strany príslušných orgánov.

54 Po druhé by prijatie prístupu žalobkyne znamenalo, že príslušný orgán by pred zaradením kapitálového nástroja medzi nástroje CET 1 skúmal len dodržanie všeobecných podmienok uvedených v článku 28 alebo prípadne v článku 29 nariadenia č. 575/2013. Ako uznáva samotná žalobkyňa, úverovej inštitúcii by tak prináležalo, aby sama overila, či je emisia kapitálového nástroja v súlade s individuálnymi podmienkami stanovenými v článku 28 alebo prípadne v článku 29 tohto nariadenia.

55 Treba konštatovať, že takéto obmedzenie preskúmania zo strany príslušných orgánov by bolo v rozpore s článkom 26 ods. 3 prvým pododsekom nariadenia č. 575/2013. Z tohto ustanovenia totiž vyplýva, že kapitálový nástroj možno klasifikovať ako nástroj CET 1 iba so súhlasom príslušných orgánov a že posúdenie týchto orgánov sa týka dodržania podmienok uvedených v článku 28 alebo prípadne v článku 29 tohto nariadenia, pričom sa nerozlišuje, či tieto podmienky majú všeobecnú, alebo individuálnu pôsobnosť.

56 Treba preto konštatovať, že článok 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 sa má vykladať tak, že predpokladá dve rôzne rozhodnutia. Na jednej strane ide o rozhodnutie vyplývajúce zo spolupráce medzi príslušnými orgánmi a EBA uvedené v článku 26 ods. 3 druhom pododseku nariadenia č. 575/2013, ktoré sa týka prípustnosti foriem kapitálových nástrojov a prejavuje sa ich zápisom do zoznamu uverejneného EBA podľa tretieho pododseku tohto ustanovenia. Na druhej strane ide o rozhodnutie príslušného orgánu, v prípade ktorého je konzultácia s EBA iba možnosťou, ako si overiť, či kapitálový nástroj spĺňa všetky podmienky stanovené v článku 28 alebo prípadne v článku 29 nariadenia č. 575/2013, či už majú všeobecnú, alebo individuálnu pôsobnosť.

57 Z toho vyplýva, že hoci zahrnutie kapitálového nástroja do zoznamu uverejneného EBA znamená, že tento nástroj je v zásade prípustný na klasifikáciu ako nástroj CET 1, keďže spĺňa všeobecné podmienky uvedené v článku 28 alebo prípadne v článku 29 nariadenia č. 575/2013, táto skutočnosť sama osebe neumožňuje úverovej inštitúcii, aby ho zaradila medzi svoje nástroje CET 1. Najprv musí tento nástroj ohlásiť príslušnému orgánu, ktorý konkrétne overí dodržanie uvedených podmienok, a najmä podmienok, ktoré majú individuálnu pôsobnosť.

58 Napokon v treťom rade treba zohľadniť zámer normotvorcu pri prijímaní nariadenia č. 575/2013 spočívajúci v zvýšení objemu a kvality kapitálu v bankovom systéme, ktorý je pripomenutý v odôvodnení 1 nariadenia č. 575/2013 a zopakovaný v odôvodnení 72 toho istého nariadenia. Odôvodnenie 72 zdôrazňuje najmä potrebu ďalšieho zlepšovania kvality a harmonizácie vlastných zdrojov, ktoré by mali úverové inštitúcie držať, a v tejto súvislosti odkazuje na „prísny súbor kritérií pre kľúčové kapitálové nástroje“.

59 Je teda v súlade so zámerom normotvorcu uprednostniť výklad článku 26 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 575/2013, ktorý umožňuje príslušnému orgánu sa v maximálnej miere ubezpečiť o dodržaní podmienok prípustnosti určitého nástroja na klasifikáciu ako vlastného kapitálu najvyššej kvality, t. j. ako nástroja CET 1.

60 Treba konštatovať, že kontrola dodržania podmienok stanovených v článku 28 alebo prípadne v článku 29 nariadenia č. 575/2013 je lepšie zabezpečená postupom predchádzajúceho povolenia než systémom, v ktorom by overenie dodržania niektorých z týchto podmienok prináležalo v prvom rade samotnej úverovej inštitúcii, pričom kontrola zo strany príslušného orgánu by sa uskutočnila až následne bez toho, aby mala nevyhnutne systematickú povahu.

61 Ostatné tvrdenia uvádzané žalobkyňou nespochybňujú dôvodnosť tohto záveru.

62 Predovšetkým ide v prvom rade o odkaz na výklad článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013, ktorý údajne uprednostňoval EBA alebo Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR) (Úrad pre prudenciálny dohľad a riešenie krízových situácii, Francúzsko). V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že výklad príslušnej právnej úpravy správnym orgánom nemôže zaväzovať súd Únie, ktorý má podľa článku 19 ZEÚ naďalej ako jediný právomoc podávať výklad práva Únie (rozsudok z 13. decembra 2017, Crédit mutuel Arkéa/ECB, T-712/15, EU:T:2017:900, bod 75).

63 V druhom rade to isté platí aj o okolnosti, že znenie článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 bolo neskôr zmenené nariadením 2019/876. V tejto súvislosti stačí uviesť, že hoci z odôvodnenia 23 nariadenia 2019/876 vyplýva, že cieľom tejto zmeny bolo zaviesť nový jasný a transparentný proces schvaľovania, pokiaľ ide o zaradenie nástrojov do CET 1, nemožno z toho vyvodiť nijaký údaj o zmysle tohto ustanovenia pred jeho zmenou.

64 Prvú výhradu žalobkyne treba preto zamietnuť.

– O druhej výhrade, ktorá sa v podstate týka retroaktívneho uplatnenia nového znenia článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013

65 Vo svojej replike žalobkyňa v podstate uvádza, že znenie článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 bolo s účinnosťou od 27. júna 2019 zmenené článkom 1 bodom 15 nariadenia 2019/876. Domnieva sa, že vzhľadom na toto nové znenie článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 jej konanie už nemá protiprávnu povahu, a preto sa naň podľa zásady retroaktívneho uplatnenia miernejšieho represívneho právneho predpisu bude uplatňovať toto nové znenie článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013.

66 ECB zastáva názor, že túto výhradu treba zamietnuť.

67 Pokiaľ ide na úvod o prípustnosť tejto výhrady, keďže bola predložená v štádiu repliky, treba poznamenať, že hoci článok 84 ods. 1 rokovacieho poriadku v zásade zakazuje uvádzanie nových dôvodov počas konania, takýto zákaz sa neuplatní, ak sú tieto dôvody založené na právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania. Keďže je táto výhrada založená na právnej okolnosti, ktorá vyšla najavo v priebehu konania, konkrétne na skutočnosti, že 27. júna 2019 nadobudol účinnosti článok 1 bodu 15 nariadenia 2019/876, je preto prípustná.

68 Takáto výhrada však za okolností prejednávanej veci nemôže viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

69 Je pravda, že zásada retroaktívneho uplatnenia miernejšieho represívneho právneho predpisu predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie (rozsudok z 11. marca 2008, Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, bod 59; pozri tiež v tomto zmysle rozsudky z 3. mája 2005, Berlusconi a i., C-387/02, C-391/02 a C-403/02, EU:C:2005:270, body 67 až 69, a z 27. júna 2017, NC/Komisia, T-151/16, EU:T:2017:437, body 53 a 54), ktorá je už v súčasnosti zahrnutá v Charte základných práv Európskej únie.

70 Podľa článku 49 ods. 1 Charty základných práv:

„Nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu. Ak po spáchaní trestného činu zákon ustanovuje miernejší trest, uloží sa tento trest.“

71 Okrem toho zásadu retroaktívneho uplatnenia miernejšieho represívneho právneho predpisu možno uplatňovať nielen proti rozhodnutiam ukladajúcim trestnoprávne sankcie v užšom zmysle slova, ale aj proti rozhodnutiam, ktorými sa ukladajú správne sankcie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. marca 2007, Campina, C-45/06, EU:C:2007:154, body 32 a 33; z 11. marca 2008, Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, bod 60, a z 27. júna 2017, NC/Komisia, T-151/16, EU:T:2017:437, bod 54).

72 Treba však uviesť, že zásada retroaktívneho uplatnenia miernejšieho represívneho právneho predpisu, hoci môže viesť k zrušeniu rozhodnutia v prípade, že k zmene právnej úpravy dôjde po tom, čo nastali skutkové okolnosti danej veci, ale predtým, než je prijaté napadnuté rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. júna 2017, NC/Komisia, T-151/16, EU:T:2017:437, bod 63), nemôže byť relevantná na účely preskúmania zákonnosti aktu, ktorý bol prijatý pred uvedenou zmenou právnej úpravy, keďže žalovanej inštitúcii nemožno vytýkať, že porušila právne normy, ktoré ešte neboli uplatniteľné.

73 Navyše zmena právnej úpravy, ktorá nastala po napadnutom rozhodnutí, môže byť prípadne zohľadnená len v rámci výkonu právomoci Všeobecného súdu zmeniť výšku uloženej sankcie, pokiaľ by Všeobecný súd disponoval takouto právomocou podľa článku 261 ZFEÚ proti správnym sankciám uloženým zo strany ECB na základe článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013. Po predložení takéhoto návrhu by totiž Všeobecný súd musel určiť, či je potrebné ku dňu, keď prijíma rozhodnutie, nahradiť

posúdenie ECB svojím vlastným posúdením tak, aby výška pokuty bola primeraná (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2015, Orange Polska/Komisia, T-486/11, EU:T:2015:1002, bod 67 a citovanú judikatúru).

74 Všeobecnému súdu však nebol predložený nijaký návrh na zmenu výšky uloženej sankcie, čo žalobkyňa výslovne potvrdila na pojednávaní.

75 Druhú výhradu a v dôsledku toho aj prvú časť prvého žalobného dôvodu treba preto zamietnuť.

O prvej výhrade druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013

76 ECB v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že žalobkyňa sa dopustila porušenia článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 prinajmenšom z nedbanlivosti v zmysle článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013.

77 Žalobkyňa sa domnieva, že ECB porušila článok 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013, keď konštatovala, že k porušeniu došlo z nedbanlivosti, hoci sa nemožno domnievať, že vedela alebo mala vedieť, že jej správanie predstavuje porušenie. Pripomína najmä, že sa riadila výkladom, ktorý uprednostňujú EBA a ACPR, pričom ECB neposkytla žiadne usmernenie týkajúce sa článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013, a že takmer všetky úverové inštitúcie prijali rovnaký výklad. Takisto sa domnieva, že rozdielny výklad sám osebe nepredstavuje pochybenie a že nemohla vedieť o protiprávnej povahe svojho správania.

78 ECB tvrdí, že túto výhradu treba zamietnuť.

79 Podľa článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 „na účely vykonávania úloh, ktorými sa ECB poveruje týmto nariadením, v prípade, že úverové inštitúcie, finančné holdingové spoločnosti alebo zmiešané finančné holdingové spoločnosti zámerne alebo z nedbanlivosti porušia požiadavku…, môže ECB uložiť administratívne peňažné sankcie“.

80 Ako už mal Súdny dvor príležitosť zdôrazniť, pojem nedbanlivosť označuje neúmyselné konanie alebo opomenutie, ktorým zodpovedná osoba porušuje svoju povinnosť náležitej starostlivosti (rozsudok z 3. júna 2008, Intertanko a i., C-308/06, EU:C:2008:312, bod 75). Okrem toho na účely posúdenia existencie takejto nedbanlivosti je potrebné zohľadniť najmä zložitosť predmetných ustanovení, ako aj odbornú skúsenosť a náležitú starostlivosť dotknutého podniku (pozri analogicky rozsudok z 11. novembra 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, bod 56).

81 V tejto súvislosti treba uviesť, že žalobkyňa ako úverová inštitúcia mala pristupovať k uplatňovaniu ustanovení nariadenia č. 575/2013 veľmi obozretne, s osobitnou pozornosťou venovanou rozsahu svojich povinností vyplývajúcich z týchto ustanovení.

82 Okrem toho, hoci článok 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 nebol až do tohto rozsudku predmetom výkladu zo strany súdu Únie, presný rozsah povinností úverových inštitúcií bolo možné vyvodiť z dôkladnej analýzy tohto ustanovenia, ako to potvrdzuje argumentácia uvedená v bodoch 53 až 60 vyššie.

83 Takáto analýza by totiž viedla žalobkyňu k záveru, že uverejnenie vykonané EBA na základe tretieho pododseku článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 a povolenie príslušného orgánu stanovené v prvom pododseku uvedeného ustanovenia sa týkajú dvoch síce súvisiacich, ale odlišných otázok: na jednej strane prípustnosti kapitálového nástroja na klasifikáciu ako nástroja CET 1 a na druhej strane konkrétneho overenia dodržania podmienok – najmä individuálneho určenia – vymenovaných v článku 28 alebo prípadne v článku 29 uvedeného nariadenia.

84 ECB preto správne konštatovala, že žalobkyňa konala z nedbanlivosti a že sa dopustila porušenia podľa článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013.

85 Tento záver nevyvracia ani argumentácia žalobkyne založená v podstate na tom, že sa riadila výkladom obsiahnutým v úvodnom ustanovení zoznamu uverejneného EBA, z ktorého vyplývalo, že nebola povinná vopred požiadať príslušný orgán o povolenie v prípade zaradenia určitej kategórie nástrojov uvedených v tomto zozname medzi jej nástroje CET 1.

86 V tejto súvislosti už bolo v bode 62 vyššie zdôraznené, že výklad EBA nemôže mať prednosť pred znením článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013.

87 Nič to však nemení na skutočnosti, že vzhľadom na to, že jednou z funkcií EBA na základe článku 8 ods. 1 písm. b) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 z 24. novembra 2010, ktorým sa zriaďuje Európsky orgán dohľadu (Európsky orgán pre bankovníctvo) a ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie č. 716/2009/ES a zrušuje rozhodnutie Komisie 2009/78/ES (Ú. v. EÚ L 331, 2010, s. 12), je „prispievať ku konzistentnému uplatňovaniu právne záväzných aktov Únie, najmä podieľaním sa na spoločnej kultúre dohľadu“, má jeho výklad nariadenia č. 575/2013 osobitný význam, najmä ak príslušné ustanovenie ešte nebolo predmetom výkladu zo strany súdu Únie.

88 Rovnako je pravda, že jedna z viet bodu 4 úvodného ustanovenia zoznamu uverejneného EBA by sama osebe mohla naznačovať, že podľa názoru EBA zahrnutie kapitálového nástroja do jeho zoznamu znamená, že sa môže zaradiť medzi nástroje CET 1, keďže sa v tomto ustanovení spresňuje, že „zápis nástroja do zoznamu znamená, že spĺňa kritériá prípustnosti podľa nariadenia [č. 575/2013] a že môže byť zaradený medzi [nástroje CET 1] všetkými inštitúciami dotknutého členského štátu“.

89 Preskúmanie znenia tohto ustanovenia vo všeobecnejšom kontexte malo však žalobkyňu viesť k tomu, aby relativizovala význam tejto vety. Táto možnosť zaradiť kapitálové nástroje, ktoré sa nachádzajú na zozname uverejnenom EBA, medzi nástroje CET 1, totiž nebola uvádzaná zo strany tohto orgánu ako bezpodmienečná. Naopak, poukazuje na nevyhnutné dodržiavanie pravidiel vnútroštátnej právnej úpravy a prípadnú potrebu získať povolenie príslušných orgánov podľa nariadenia č. 575/2013. Hoci znenie ustanovenia nie je veľmi jasné, nič to nemení na tom, že odkaz na prípadné dodržanie ďalších podmienok alebo na získanie povolenia príslušnými orgánmi mal viesť žalobkyňu k tomu, aby si preverila presný rozsah svojich povinností podľa článku 26 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 575/2013.

90 Okrem toho treba uviesť, že 18. apríla 2016 žalobkyňa dostala od ECB vysvetľujúci e-mail týkajúci sa rozsahu jej povinností podľa článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013. ECB v ňom uviedla, že na klasifikáciu navýšení kapitálu ako nástrojov CET 1 je potrebné predchádzajúce povolenie, a špecifikovala zoznam dokumentov, ktoré mali byť poskytnuté.

91 Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, bol obsah e-mailu ECB z 18. apríla 2016, pokiaľ ide o výklad článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013, ku ktorému sa prikláňal tento orgán, jednoznačný.

92 Napriek tomuto upozorneniu sa však žalobkyňa naďalej riadila odlišným a nesprávnym výkladom svojich povinností podľa článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013, keď 30. júna 2016 pri zverejnení informácií v rámci tretieho piliera a vo svojom štvrťročnom konsolidovanom výkaze o vlastných zdrojoch a kapitálových požiadavkách zaradila svoje emisie 1 až 3 medzi nástroje CET 1 ešte predtým, ako jej ECB udelila povolenie.

93 Žalobkyňa tiež v podstate tvrdí, že nejasnosť článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 viedla niektoré vnútroštátne orgány, ako aj početné úverové inštitúcie k tomu, aby sa riadili rovnakým výkladom, aký uprednostnila, čo vysvetľuje zmenu tohto ustanovenia nariadením 2019/876.

94 Takáto okolnosť, aj keby sa potvrdila, však neumožňuje preukázať neexistenciu nedbanlivosti zo strany žalobkyne.

95 Hoci takéto informácie môžu naznačovať, že niektoré subjekty mali ťažkosti pri výklade článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013, nič to nemení na tom, že obozretnosť a náležitá starostlivosť, ktorú možno očakávať od takej významnej úverovej inštitúcie, akou je žalobkyňa, ju mali viesť k dôkladnému preskúmaniu znenia tohto ustanovenia, ktoré by jej umožnilo prekonať uvedené výkladové ťažkosti, pokiaľ ide o rozsah jej povinností.

96 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti treba zamietnuť prvú výhradu druhej časti prvého žalobného dôvodu.

O druhom žalobnom dôvode predloženom subsidiárne, ktorý je založený na porušení práva žalobkyne byť vypočutá

97 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že ECB porušila jej právo byť vypočutá tým, že napadnuté rozhodnutie založila na skutkových alebo právnych okolnostiach, ku ktorým nemala v priebehu správneho konania príležitosť vyjadriť svoje pripomienky, a pripomína, že podľa článku 22 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 ECB môže založiť svoje rozhodnutia len na námietkach, ku ktorým sa dotknuté strany mohli vyjadriť, bez ohľadu na to, či majú na tieto strany nepriaznivý dosah, alebo nie. V tejto súvislosti žalobkyňa vytýka ECB najmä to, že po prvýkrát až v napadnutom rozhodnutí vykonala vlastný výklad správy EBA z 23. mája 2017, odvolala sa na to, že EBA spochybnila „vernostnú doložku“ obsiahnutú v jej kmeňových akciách, a tvrdila, že žalobkyňa oznámila trhu chybné informácie týkajúce sa jej prudenciálnej situácie.

98 Pokiaľ ide konkrétne o odkaz na spochybnenie „vernostnej doložky“ zo strany EBA v napadnutom rozhodnutí a na údajné oznámenie chybných informácií trhu, žalobkyňa sa domnieva, že mali vplyv na výšku sankcie, ktorá jej bola uložená.

99 ECB tvrdí, že žiadna zo skutkových alebo právnych okolností, ktoré neboli uvedené v návrhu rozhodnutia o uložení sankcie, ale boli obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí, nemohla mať nepriaznivý dosah na právo žalobkyne na obhajobu, resp. nebola rozhodujúca pre výsledok konania.

100 Podľa ustálenej judikatúry dodržiavanie práva byť vypočutý je vo všetkých konaniach začatých proti osobe, ktoré môžu vyústiť do opatrenia negatívne ovplyvňujúceho uvedenú osobu, základnou zásadou práva Únie, ktorá musí byť zaručená dokonca aj vtedy, keď neexistujú žiadne pravidlá upravujúce predmetné konanie (pozri uznesenie z 12. mája 2010, CPEM/Komisia, C-350/09 P, neuverejnené, EU:C:2010:267, bod 76 a citovanú judikatúru).

101 Článok 22 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 odráža túto zásadu v rozsahu, v akom stanovuje, že ECB poskytne osobám, proti ktorým sa vedie konanie, príležitosť na vypočutie a svoje rozhodnutia založí len na námietkach, ku ktorým sa dotknuté strany mohli vyjadriť.

102 V nariadení o rámci JMD je táto zásada jasne vyjadrená v článku 31 s názvom „Právo byť vypočutý“, ako aj v článku 126 s názvom „Procesné práva“.

103 Článok 31 nariadenia o rámci JMD sa podľa jeho odseku 1 uplatňuje na každé rozhodnutie o prudenciálnom dohľade „určen[é] účastníkovi, ktoré má nepriaznivý dopad na práva takéhoto účastníka“. Poskytuje tomuto účastníkovi možnosť pred prijatím rozhodnutia ECB týkajúceho sa dohľadu písomne namietať ECB skutočnosti, výhrady a právne dôvody, ktoré sú relevantné pre toto rozhodnutie.

104 Článok 126 nariadenia o rámci JMD, ktorý sa osobitne týka rozhodnutí ukladajúcich iné správne sankcie než pravidelné platby penále, stanovuje:

„1. Po ukončení vyšetrovania a pred vypracovaním návrhu na konečný návrh rozhodnutia a jeho predložením na Radu pre dohľad oznámi vyšetrovací útvar písomne dotknutému dohliadanému subjektu zistenia vyplývajúce z vykonaného vyšetrovania a všetky s ním súvisiace vznesené výhrady.

2. V oznámení uvedenom v odseku 1 informuje vyšetrovací útvar dotknutý dohliadaný subjekt o jeho práve uplatniť písomné pripomienky k skutkovým zisteniam a výhradám vzneseným proti tomuto subjektu, ktoré sú v ňom uvedené, vrátane jednotlivých ustanovení, ktoré boli údajne porušené, a stanoví primeranú lehotu na prijatie takýchto pripomienok. ECB nie je povinná zohľadniť písomné pripomienky, ktoré jej boli doručené po uplynutí lehoty stanovenej vyšetrovacím útvarom.“

105 Ako už mala judikatúra príležitosť zdôrazniť v súvislosti s článkom 27 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205), ktorého zmysel je v podstate totožný so zmyslom článku 22 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 a článku 126 nariadenia o rámci JMD, požiadavka týkajúca sa práva na obhajobu je dodržaná, ak sa na jednej strane účastníkom konania zašle oznámenie o výhradách, ktoré musí jasne uvádzať všetky podstatné okolnosti, z ktorých Komisia v tomto štádiu konania vychádza, a na druhej strane rozhodnutie nepripisuje dotknutým osobám iné porušenia, než sú porušenia, ktoré im boli oznámené počas správneho konania, a obsahuje len skutočnosti, ku ktorým sa dotknuté osoby mali možnosť vyjadriť (pozri rozsudok z 24. mája 2012, MasterCard a i./Komisia, T-111/08, EU:T:2012:260, bod 266 a citovanú judikatúru).

106 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry týkajúcej sa dodržiavania práva na obhajobu v priebehu konaní o porušení článkov 101 a 102 ZFEÚ môže byť toto oznámenie urobené stručne, pričom konečné rozhodnutie nemusí byť nevyhnutne kópiou oznámenia o výhradách, pretože oznámenie o výhradách je prípravným dokumentom, ktorého skutkové a právne posúdenie má len predbežnú povahu. Prípustné sú aj doplnenia k oznámeniu o výhradách vykonané vzhľadom na vyjadrenia účastníkov konania, ktorých tvrdenia preukazujú, že naozaj mohli vykonávať svoje práva na obhajobu. Komisia takisto môže s ohľadom na správne konanie opraviť alebo doplniť skutkové alebo právne tvrdenia na podporu výhrad, ktoré uviedla (pozri rozsudok z 24. mája 2012, MasterCard a i./Komisia, T-111/08, EU:T:2012:260, bod 267 a citovanú judikatúru).

107 Z tej istej judikatúry vyplýva, že oznámenie doplnenia výhrad zúčastneným osobám je tak nutné len v prípade, keď výsledok vyšetrovania vedie Komisiu k tomu, aby uplatnila voči podnikom nové obvinenia alebo aby značne zmenila dôkazy o vytýkaných porušeniach (pozri rozsudok z 24. mája 2012, MasterCard a i./Komisia, T-111/08, EU:T:2012:260, bod 268 a citovanú judikatúru).

108 Napokon tiež podľa judikatúry uplatniteľnej na sankcionovanie porušení článkov 101 a 102 ZFEÚ dochádza k porušeniu práva na obhajobu vtedy, keď existuje možnosť, že z dôvodu pochybenia Komisie by správne konanie, ktoré Komisia vedie, mohlo mať iný výsledok. Podnik žalobca preukáže, že k takému porušeniu došlo, pokiaľ dostatočným spôsobom dokáže nie to, že by rozhodnutie Komisie malo odlišný obsah, ale to, že by svoju obhajobu mohol lepšie zaistiť, keby k pochybeniu nedošlo, napríklad tým, že by na svoju obhajobu mohol použiť dokumenty, ku ktorým mu bol v správnom konaní odoprený prístup (pozri rozsudok z 24. mája 2012, MasterCard a i./Komisia, T-111/08, EU:T:2012:260, bod 269 a citovanú judikatúru).

109 Rovnaké zásady sa analogicky uplatnia na dodržiavanie práva na obhajobu v rámci konania vedeného ECB v súvislosti s porušením požiadavky vyplývajúcej z príslušných priamo uplatniteľných aktov práva Únie podľa článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013.

110 V prvom rade treba zdôrazniť, že jediná výhrada ECB voči žalobkyni, konkrétne nepovolené zaradenie niektorých kapitálových nástrojov medzi jej nástroje CET 1 v rozpore s článkom 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013, bola formulovaná jasne už v oznámení o výhradách, ktoré jej bolo zaslané 22. decembra 2016.

111 V druhom rade žalobkyňa mala možnosť sa k tejto výhrade vyjadriť nielen vo svojej odpovedi na uvedené oznámenie, ale aj vo svojich pripomienkach k návrhu rozhodnutia, ktorý jej ECB zaslala 2. augusta 2017.

112 V treťom rade treba konštatovať, že tri skutočnosti, vo vzťahu ku ktorým žalobkyňa namieta, že boli po prvýkrát uvedené až v napadnutom rozhodnutí, nemožno považovať za nové výhrady.

113 Po prvé, pokiaľ ide o odkaz ECB na správu EBA z 23. mája 2017 v bode 3.2.2.4 napadnutého rozhodnutia, treba uviesť, že ECB sa na ňu odvoláva na účely odôvodnenia opodstatnenosti jej výkladu článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013. Účastníci konania sa však v priebehu správneho konania k tejto otázke podrobne vyjadrili. Konkrétne treba zdôrazniť, že tento odkaz ECB uviedla v odpovedi na tvrdenie žalobkyne založené na tom, že EBA v ten deň uviedol, že článok 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 môže viesť k odlišným výkladom.

114 Po druhé, pokiaľ ide o zmienku v bode 3.2.2.4 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorej sa EBA domnieval, že vernostná doložka obsiahnutá v kmeňových akciách žalobkyne bráni ich klasifikácii ako nástrojov CET 1, stačí uviesť, že táto otázka sa týka súladu kmeňových akcií žalobkyne s podmienkami uvedenými v článku 28 nariadenia č. 575/2013 a nesúvisí s výhradou ECB voči žalobkyni, ktorá sa týka výlučne porušenia článku 26 ods. 3 toho istého nariadenia z jej strany.

115 Po tretie vyhlásenie ECB v bode 3.2.4 napadnutého rozhodnutia, že pokiaľ by žalobkyňa rešpektovala článok 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013, „nedošlo by k tomu, že by príslušným orgánom a trhu oznámila chybné informácie týkajúce sa jej prudenciálnej situácie“, nemožno považovať za novú výhradu voči žalobkyni. ECB totiž túto poznámku urobila v rámci svojho posúdenia, či žalobkyňa konala z nedbanlivosti, v reakcii na tvrdenie žalobkyne uvedené v jej pripomienkach z 30. augusta 2017, že konala „obozretne a náležite s cieľom vyhnúť sa akémukoľvek chybnému oznámeniu o skutočnej situácii svojich vlastných zdrojov“.

116 Po štvrté, pokiaľ ide o kritiku žalobkyne, podľa ktorej mali skutočnosti uvedené v bodoch 114 a 115 vyššie vplyv na výšku peňažnej sankcie, ktorá jej bola uložená, treba uviesť, že táto otázka sa netýka zákonnosti konštatovania, že žalobkyňa sa dopustila porušenia, ale zákonnosti výšky uloženej sankcie, ktorá jej bola uložená.

117 Treba teda dospieť k záveru, že druhý žalobný dôvod sa musí zamietnuť v rozsahu, v akom sa týka zákonnosti konštatovania, že žalobkyňa sa dopustila porušenia.

118 Vzhľadom na vyššie uvedené treba konštatovať, že žalobkyňa nepreukázala protiprávnosť napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom stanovuje, že sa dopustila porušenia.

O zákonnosti napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom ukladá žalobkyni administratívnu peňažnú sankciu

119 V druhej výhrade druhej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že uloženie administratívnej peňažnej sankcie je za okolností prejednávanej veci v rozpore so zásadou právnej istoty. Okrem toho sa v rámci tretej časti prvého žalobného dôvodu domnieva, že peňažná sankcia, ktorá jej bola uložená, porušuje zásadu proporcionality. Napokon, ako bolo uvedené v bodoch 98 a 116 vyššie, žalobkyňa

v rámci druhého žalobného dôvodu tvrdí, že niektoré skutočnosti, v súvislosti s ktorým nebola vypočutá, mali vplyv na výšku sankcie, ktorá jej bola uložená, takže bolo porušené jej právo byť vypočutá.

120 Konkrétne v rámci tretej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa spochybňuje nielen proporcionalitu samotného princípu uloženia sankcie, ale aj jej výšky. Pokiaľ ide o výšku sankcie, predovšetkým tvrdí, že nepredstavuje 0,0015 % obratu skupiny Crédit Agricole, ako sa uvádza v napadnutom rozhodnutí, ale je desaťkrát vyššia. Žalobkyňa tiež vytýka ECB, že nedodržala metodiku, ktorú podľa jej písomných vyjadrení použila na účely posúdenia závažnosti porušenia. Okrem toho zdôrazňuje, že ECB prvýkrát až pred Všeobecným súdom uviedla, že pri stanovení výšky sankcie zohľadnila veľkosť dotknutej úverovej inštitúcie, pričom v napadnutom rozhodnutí sa takéto úvahy nenachádzajú. Podľa názoru žalobkyne sa ECB v tomto kontexte nesprávne odvoláva na posúdenie veľkosti úverových inštitúcií, ktoré je založené skôr na celkovej výške nimi spravovaných aktív než na ich obrate, a tvrdí, že Všeobecný súd v každom prípade tento faktor nemôže zohľadniť, keďže nie je uvedený v napadnutom rozhodnutí. Dodáva, že absencia tohto faktora v uvedenom rozhodnutí predstavuje nedostatok odôvodnenia, čo má za následok protiprávnosť napadnutého rozhodnutia.

121 Na úvod treba konštatovať, že na to, aby Všeobecný súd mohol preskúmať výhrady žalobkyne, musí napadnuté rozhodnutie z právneho hľadiska dostatočne jasne uvádzať dôvody, ktoré viedli k stanoveniu sankcie uloženej žalobkyni vo výške 4 300 000 EUR, čo predstavuje 0,015 % obratu skupiny, do ktorej patrí.

122 Podľa názoru Všeobecného súdu je potrebné najskôr preskúmať, či je napadnuté rozhodnutie dostatočne odôvodnené, pokiaľ ide o určenie výšky uloženej sankcie.

123 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v rámci žaloby o neplatnosť žalobný dôvod založený na chýbajúcom alebo nedostatočnom odôvodnení aktu, ktorého zákonnosť sa spochybňuje, predstavuje dôvod týkajúci sa verejného poriadku, na ktorý musí súd Únie prihliadnuť *ex offo*, a účastníci konania preto môžu voči nemu namietať počas celého konania (rozsudok z 13. decembra 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, T-45/98 a T-47/98, EU:T:2001:288, bod 125).

124 Okrem toho túto povinnosť súdu Únie zohľadniť *ex offo* dôvod týkajúci sa verejného poriadku treba vykonať pri dodržaní zásady kontradiktórnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. decembra 2009, Komisia/Írsko a i., C-89/08 P, EU:C:2009:742, body 59 a 60). V prejednávanej veci treba uviesť, že ECB mala na pojednávaní možnosť vyjadriť sa k tomu, či napadnuté rozhodnutie je, alebo nie je dostatočne odôvodnené.

125 ECB tak na pojednávaní tvrdila, že napadnuté rozhodnutie bolo z právneho hľadiska dostatočne odôvodnené. V podstate vyhlásila, že na účely stanovenia výšky sankcie použila dvojstupňovú metodiku.

126 V rámci prvej fázy je podľa ECB určená základná výška uloženej sankcie. Východiskovým bodom na stanovenie tejto základnej sumy je posúdenie závažnosti predmetného porušenia, pričom sa zohľadnia účinky porušenia na prudenciálnu situáciu dotknutej úverovej inštitúcie a správanie tejto inštitúcie. ECB tvrdí, že táto skutočnosť sa nachádza v napadnutom rozhodnutí, keďže sa v ňom odkazuje na celkové množstvo nástrojov, ktoré boli predmetom nesprávnej klasifikácie. Rovnako je v napadnutom rozhodnutí poukázané aj na protiprávnosť konania úverovej inštitúcie, pričom ECB v tomto rozhodnutí zdôraznila, že žalobkyňa mala vedieť o povinnostiach, ktoré jej ukladá článok 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013. Po určení závažnosti porušenia ECB do výpočtu zahrnie celkovú výšku aktív spravovaných úverovou inštitúciou. Základná suma sa teda vypočíta tak, že sa v prvom rade zohľadní závažnosť porušenia a celková výška spravovaných aktív.

127 V druhej etape je táto základná suma upravená tak, aby zohľadňovala prípadné poľahčujúce alebo priťažujúce okolnosti. V prejednávanej veci mala žalobkyňa prospech z jednej poľahčujúcej okolnosti.

128 Na pojednávaní ECB tiež tvrdila, že chýbajúce vysvetlenie metodiky stanovenia presnej výšky sankcie v napadnutom rozhodnutí malo za cieľ zachovať odrádzajúci charakter uvedenej sankcie. Podľa jej názoru by sa malo zabrániť možnosti úverových inštitúcii predvídať výšku sankcií, ktoré im môžu byť uložené, pretože by to mohlo znížiť motiváciu dodržiavať predpisy o prudenciálnom dohľade. ECB tiež uznala, že zohľadnenie celkovej výšky aktív spravovaných žalobkyňou sa nenachádzalo v napadnutom rozhodnutí, ale domnievala sa, že nejde o vadu predstavujúcu nedostatok odôvodnenia, keďže išlo o čisto objektívnu skutočnosť.

129 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry povinnosť odôvodnenia stanovená v článku 296 druhom odseku ZFEÚ predstavuje podstatnú formálnu náležitosť, ktorú je potrebné odlišovať od otázky opodstatnenosti odôvodnenia súvisiacej s materiálnou zákonnosťou sporného aktu. Z tohto hľadiska musí byť požadované odôvodnenie prispôsobené povahe dotknutého aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, aby sa umožnilo dotknutým osobám pochopiť dôvody prijatia opatrenia a príslušnému súdu vykonať preskúmanie. Pokiaľ ide konkrétne o odôvodnenie individuálnych rozhodnutí, povinnosť odôvodniť takéto rozhodnutia má za cieľ okrem snahy umožniť preskúmanie súdom aj poskytnúť dotknutej osobe dostatočné údaje na zistenie, či nie je rozhodnutie postihnuté prípadnou vadou umožňujúcou spochybnenie jeho platnosti (pozri rozsudok z 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, body 146 až 148 a citovanú judikatúru; rozsudky z 11. júla 2013, Ziegler/Komisia, C-439/11 P, EU:C:2013:513, body 114 a 115, a z 13. decembra 2016, Printeos a i./Komisia, T-95/15, EU:T:2016:722, bod 44).

130 Požiadavka odôvodnenia sa musí posudzovať v závislosti od okolností prípadu, najmä od obsahu dotknutého aktu, povahy uvádzaných dôvodov a záujmu, ktorý na jeho objasnení môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt týka v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. Nevyžaduje sa, aby v odôvodnení boli presne uvedené všetky relevantné právne a skutkové okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, sa má posudzovať nielen s prihliadnutím na jeho znenie, ale tiež s prihliadnutím na jeho kontext, ako aj na všetky právne predpisy upravujúce dotknutú oblasť (rozsudky z 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 150; z 11. júla 2013, Ziegler/Komisia, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 116, a z 13. decembra 2016, Printeos a i./Komisia, T-95/15, EU:T:2016:722, bod 45).

131 Z judikatúry tiež vyplýva, že odôvodnenie v zásade musí byť oznámené dotknutej osobe v rovnakom čase ako rozhodnutie, ktoré jej spôsobuje ujmu. Chýbajúce odôvodnenie totiž nemožno napraviť tým, že dotknutá osoba sa s dôvodmi rozhodnutia oboznámi počas konania pred súdmi Únie (rozsudky z 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 149; z 19. júla 2012, Alliance One International a Standard Commercial Tobacco/Komisia, C-628/10 P a C-14/11 P, EU:C:2012:479, bod 74, a z 13. decembra 2016, Printeos a i./Komisia, T-95/15, EU:T:2016:722, bod 46).

132 Pokiaľ ide konkrétne o odôvodnenie administratívnych peňažných sankcií uložených na základe článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2103, treba v prvom rade pripomenúť, že ECB je oprávnená uložiť administratívnu peňažnú sankciu vo výške maximálne 10 % celkového ročného obratu skupiny, do ktorej patrí dotknutá právnická osoba.

133 Z toho vyplýva, že ECB pri stanovení výšky peňažnej sankcie disponuje širokou mierou voľnej úvahy. Za týchto okolností je podľa ustálenej judikatúry o to dôležitejšie, aby sa dodržiavali záruky, ktoré poskytuje právny poriadok Únie v správnych konaniach. Medzi tieto záruky patrí najmä právo dotknutej osoby na to, aby predmetné rozhodnutie bolo z právneho hľadiska dostatočne odôvodnené. Len tak môžu Súdny dvor a Všeobecný súd overiť, či boli splnené skutkové a právne okolnosti, od ktorých závisí výkon voľnej úvahy (rozsudky z 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, bod 14, a zo 6. novembra 2008, Holandsko/Komisia, C-405/07 P, EU:C:2008:613, bod 56).

134 Preto vzhľadom na širokú mieru voľnej úvahy, ktorú článok 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 priznáva ECB, ako aj na možnosť ukladať veľmi vysoké administratívne peňažné sankcie, má povinnosť odôvodniť rozhodnutia, ktorými sa taká sankcia ukladá, osobitný význam.

135 V druhom rade treba uviesť, že odôvodnenie rozhodnutia o uložení sankcie musí umožniť Všeobecnému súdu posúdiť, či je uvedené rozhodnutie v súlade s právom Únie, a najmä so zásadou proporcionality, a overiť, či ECB správne posúdila kritériá uvedené v článku 18 ods. 3 nariadenia č. 1024/2013, ktorý okrem primeranosti sankcie zdôrazňuje aj jej účinnosť a odstrašujúci charakter.

136 Na to, aby sa takéto preskúmanie mohlo vykonať, je nevyhnutné, aby z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia právne dostatočným spôsobom vyplývala metodika, ktorú ECB použila na účely stanovenia výšky sankcie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. septembra 2006, Jungbunzlauer/Komisia, T-43/02, EU:T:2006:270, bod 91), ako aj to, ako zvážila a zhodnotila zohľadnené skutočnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. decembra 2011, Chalkor/Komisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 61).

137 Napokon v treťom rade z judikatúry uvedenej v bode 130 vyššie vyplýva, že posúdenie dostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia sa musí vykonať najmä so zreteľom na kontext, do ktorého zapadá.

138 V tejto súvislosti už bolo konštatované, že ak rozhodnutie ECB nadväzuje na stanovisko administratívneho revízneho výboru, možno zohľadniť v ňom uvedené vysvetlenia na účely preskúmania dostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. mája 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 92). Okrem toho v súvislosti s kontextom, do ktorého zapadá takéto rozhodnutie, bolo opakovane rozhodnuté, že rozhodnutie v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou možno odôvodniť stručne, najmä odkazom na túto prax (rozsudky zo 14. februára 1990, Delacre a i./Komisia, C-350/88, EU:C:1990:71, bod 15, a z 8. novembra 2001, Silos, C-228/99, EU:C:2001:599, bod 28). Rovnako, ak žalovaný orgán uverejní metodiku, ktorú chce použiť pri výkone svojej rozhodovacej právomoci, môže to uľahčiť jeho povinnosť odôvodniť svoje individuálne rozhodnutia, pokiaľ uvedenú metodiku použije.

139 V prejednávanej veci však napadnuté rozhodnutie nebolo prijaté v nadväznosti na stanovisko administratívneho revízneho výboru a neexistuje žiadna predchádzajúca prax ECB, pokiaľ ide o uloženie administratívnej peňažnej sankcie podľa článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013. ECB navyše nezverejnila metodiku, ktorú zamýšľala použiť na účely stanovenia výšky sankcií uložených na základe tohto ustanovenia.

140 Dostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa preto musí posúdiť len na základe dôvodov uvedených v tomto rozhodnutí.

141 Práve s prihliadnutím na tieto úvahy treba overiť, či si ECB v prejednávanej veci splnila svoju povinnosť odôvodnenia.

142 Bod 4.1.2 napadnutého rozhodnutia, nazvaný „Výška sankcie“, znie takto:

„Pri stanovení administratívnej sankcie, ktorá bude uložená, ECB zohľadnila tieto okolnosti:

4.1.2.1. Pokiaľ ide o závažnosť porušenia, ECB berie do úvahy skutočnosť, že dohliadaný subjekt nesprávne zaradil medzi svoje nástroje CET 1 kapitálové nástroje v celkovej hodnote 2 088 miliónov [eur], čo predstavuje 67 bázických bodov pomeru [CET 1] subjektu, nad ktorým sa vykonáva dohľad na konsolidovanom základe, k 30. júnu 2016. Pri posudzovaní závažnosti porušenia bola zohľadnená aj skutočnosť, že väčšina kapitálových nástrojov, ktoré boli nesprávne klasifikované ako nástroje CET 1, bola emitovaná v nadväznosti na vyplatenie dividend akcionárom vo forme akcií, a teda bola totožná s kmeňovými akciami, ktoré ich generujú.

4.1.2.2. ECB okrem toho berie do úvahy skutočnosť, že k porušeniu došlo v prípade piatich po sebe nasledujúcich štvrťročných výkazov a troch informačných publikácií v rámci tretieho piliera v rokoch 2015 a 2016.

[4.1.2.3.] Pokiaľ ide o závažnosť porušenia povinnosti zo strany dohliadaného subjektu, ECB sa domnieva, že k porušeniu došlo prinajmenšom z nedbanlivosti. Protiprávnosť nesprávneho konania preukazujú najmä okolnosti opísané v oddiele 3.3. Dohliadaný subjekt mal dostatok času na to, aby prispôsobil svoje operácie požiadavkám stanoveným v nariadení (EÚ) č. 575/2013 a ECB (spoločný tím pre prudenciálny dohľad) ho upozornila na povinnosť získať povolenie ECB predtým, než klasifikuje svoje kapitálové nástroje ako nástroje [CET 1]. Napriek tomu, že dohliadaný subjekt o týchto požiadavkách vedel, naďalej klasifikoval nástroje bez požadovaného povolenia.

4.1.2.4. Ako poľahčujúcu okolnosť ECB zohľadnila skutočnosť, že následne po žiadosti dohliadaného subjektu udelila povolenie na klasifikáciu emisií ako nástrojov CET 1…

Preto vzhľadom na všetky skutočnosti uvedené vyššie, vrátane tvrdení, ktoré dohliadaný subjekt uviedol v písomných vyjadreniach, a s prihliadnutím na zásadu proporcionality, ktorou sa riadi ECB pri výkone svojich sankčných právomocí, bola administratívna sankcia stanovená na sumu 4 300 000 eur, čo predstavuje približne 0,0015 % celkového ročného obratu dohliadanej skupiny, do ktorej patrí dohliadaný subjekt, za účtovný rok 2017, a zaručuje dôveryhodný a účinný odstrašujúci účinok na to, aby sa predišlo takémuto porušovaniu v budúcnosti.“

143 V bode 4.2.4 napadnutého rozhodnutia ECB dodala, „že uložená administratívna sankcia nepresahuje 10 % celkového ročného obratu dohliadanej skupiny, do ktorej patrí [žalobkyňa], za účtovný rok predchádzajúci dátumu prijatia [napadnutého] rozhodnutia“.

144 Treba konštatovať, že táto časť napadnutého rozhodnutia neuvádza konkrétne informácie o metodike, ktorú ECB použila na účely stanovenia výšky uloženej sankcie, ale sa obmedzuje len na zdôraznenie niekoľkých úvah týkajúcich sa závažnosti porušenia, jeho dĺžky trvania, závažnosti nesplnenia povinnosti vytýkaného žalobkyni a ubezpečenie o zohľadnení poľahčujúcej okolnosti.

145 Body 4.1.2.1 až 4.1.2.4 napadnutého rozhodnutia tak, ako sú formulované, neumožňujú žalobkyni pochopiť metodiku zvolenú zo strany ECB a rovnako neumožňujú Všeobecnému súdu vykonať preskúmanie zákonnosti uloženej sankcie.

146 Skutočnosť, že ECB vo svojom vyjadrení k žalobe a neskôr na pojednávaní vysvetlila metodiku, ktorú uplatnila v prejednávanej veci, nemôže napraviť tento nedostatok, keďže podľa judikatúry uvedenej v bode 131 vyššie nemohla napraviť nedostatočné odôvodnenie tým, že oznámila dôvody rozhodnutia až v priebehu konania na Všeobecnom súde. Žalobkyňa navyše mala právo oboznámiť sa s metódou výpočtu výšky sankcie, ktorá jej bola uložená, bez toho, aby na tento účel musela podať žalobu na Všeobecný súd.

147 Okrem toho body 4.1.2.1 až 4.1.2.4 napadnutého rozhodnutia neobsahujú minimálne informácie, na základe ktorých by bolo možné pochopiť a overiť relevantnosť a zhodnotenie skutočností, ktoré ECB zohľadnila pri stanovení výšky sankcie.

148 Hoci ECB v bode 4.1.2.1 napadnutého rozhodnutia, ktorý sa týka závažnosti porušenia, zdôrazňuje, že kapitálové nástroje klasifikované bez povolenia predstavujú 67 bázických bodov pomeru CET 1 žalobkyne, neuvádza ďalšie vysvetlenie, pokiaľ ide o stupeň závažnosti takéhoto nesplnenia povinnosti z hľadiska dodržiavania prudenciálnych požiadaviek kladených na žalobkyňu.

149 V tom istom bode napadnutého rozhodnutia ECB poukazuje na to, že väčšina nesprávne klasifikovaných kapitálových nástrojov bola emitovaná v nadväznosti na vyplatenie dividend akcionárom vo forme akcií, a zdôrazňuje, že táto skutočnosť bola zohľadnená pri posudzovaní závažnosti porušenia. Ani v tejto súvislosti však nie je vysvetlené, aký vplyv malo toto konštatovanie na určenie výšky sankcie uloženej žalobkyni.

150 Napokon, hoci v bode 4.1.2.4 napadnutého rozhodnutia ECB tvrdí, že ako poľahčujúcu okolnosť zohľadnila skutočnosť, že žalobkyni nakoniec povolila zaradiť predmetné nástroje medzi nástroje CET 1, neuvádza žiadnu informáciu o význame, ktorý tejto skutočnosti prisúdila pri stanovení konečnej výšky sankcie.

151 Okrem toho treba uviesť, že ECB spomenula len veľkosť skupiny, do ktorej žalobkyňa patrila, a nie veľkosť žalobkyne, hoci porušenie bolo pripísané len žalobkyni.

152 Treba konštatovať, že ECB tým, že v napadnutom rozhodnutí neuviedla veľkosť úverovej inštitúcie, ktorá sa dopustila predmetného porušenia, opomenula uviesť skutočnosť, ktorá mala podľa jej vlastných vyhlásení na Všeobecnom súde osobitný význam pre stanovenie výšky sankcie.

153 Chýbajúca zmienka o veľkosti dotknutej úverovej inštitúcie totiž Všeobecnému súdu bráni vykonať preskúmanie toho, ako ECB posúdila kritériá účinnosti, proporcionality a odstrašujúceho účinku uvedené v článku 18 ods. 3 nariadenia č. 1024/2013.

154 ECB pred Všeobecným súdom tvrdila, že pri určovaní výšky sankcie zohľadnila veľkosť dotknutej inštitúcie vo forme celkovej výšky ňou spravovaných aktív. Podľa judikatúry uvedenej v bode 131 vyššie a z dôvodov podobných tým, ktoré sú uvedené v bode 146 vyššie, však vysvetlenie poskytnuté v tomto štádiu konania nemožno zohľadniť na účely posúdenia toho, či ECB dodržala svoju povinnosť odôvodnenia.

155 Navyše okolnosť, ktorú ECB zdôraznila na pojednávaní, že údajne ide o „objektívnu“ skutočnosť, nemôže tento orgán zbaviť povinnosti objasniť uvedený faktor v napadnutom rozhodnutí už len z toho dôvodu, aby vysvetlil, akým spôsobom a akou mierou bol zohľadnený pri stanovení výšky sankcie uloženej dotknutej úverovej inštitúcii.

156 Z vyššie uvedeného vyplýva, že sankcia uložená žalobkyni je postihnutá nedostatkom odôvodnenia, a preto musí byť zrušená bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o ostatných výhradách vznesených v tejto súvislosti.

157 Vzhľadom na to, že posúdenie ECB týkajúce sa výšky administratívnej peňažnej sankcie možno oddeliť od zvyšnej časti napadnutého rozhodnutia, toto rozhodnutie treba zrušiť len v rozsahu, v akom ukladá žalobkyni administratívnu peňažnú sankciu vo výške 4 300 000 eur.

O trovách

158 Podľa článku 134 ods. 3 rokovacieho poriadku, ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania.

159 V prejednávanej veci žalobkyňa čiastočne nemala úspech a čiastočne jej bolo vyhovené, keďže napadnuté rozhodnutie sa zrušuje len v rozsahu, v akom jej ukladá administratívnu peňažnú sankciu vo výške 4 300 000 eur. Za týchto okolností je spravodlivé rozhodnúť tak, že každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. **Rozhodnutie Európskej centrálnej banky (ECB) ECB/SSM/2018-FRCAG-75 zo 16. júla 2018 sa zrušuje v rozsahu, v akom spoločnosti Crédit agricole SA ukladá administratívnu peňažnú sankciu vo výške 4 300 000 eur.**

2. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. **Crédit agricole znáša svoje vlastné trovy konania.**

4. **ECB znáša svoje vlastné trovy konania.**

Papasavvas Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 8. júla 2020.

Tajomník
E. Coulon

Predseda

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 2

Konanie a návrhy účastníkov konania 3

Právny stav 4

O zákonnosti napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom konštatuje porušenie zo strany žalobkyne ... 5

O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom právnom posúdení pri výklade a uplatnení článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 5

– O prvej výhrade založenej na nesprávnosti pri výklade a uplatnení článku 26 ods. 3 prvého pododseku nariadenia č. 575/2013 v znení uplatniteľnom v čase skutkov vytýkaných žalobkyni .. 5

– O druhej výhrade, ktorá sa v podstate týka retroaktívneho uplatnenia nového znenia článku 26 ods. 3 nariadenia č. 575/2013 9

O prvej výhrade druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 18 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 10

O druhom žalobnom dôvode predloženom subsidiárne, ktorý je založený na porušení práva žalobkyne byť vypočutá 12

O zákonnosti napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom ukladá žalobkyni administratívnu peňažnú sankciu 14

O trovách 19